

Zwevende nuchterheid

Eerste druk, juni 2012

© 2012 Elisabeth

Fotografie: Eye dea fotografie

Corrector: Saskia Hereijgers

ISBN: 978-90-484-2481-8

NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

ZWEVENDÉ
NUCHTERHEID
ELISABETH

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1: Het hokje	7
Hoofdstuk 2: Mijn kind ziet te veel	14
Hoofdstuk 3: Het moet niet gekker worden	21
Hoofdstuk 4: Met de handen in het haar	23
Hoofdstuk 5: Mailen en bellen	28
Hoofdstuk 6: Knopen doorhakken	33
Hoofdstuk 7: Een nuchtere Friezin	38
Hoofdstuk 8: It sil heve!	40
Hoofdstuk 9: Wonderbaarlijk	42
Hoofdstuk 10: Opruimwoede	46
Hoofdstuk 11: Zwevende nuchterheid	48
Hoofdstuk 12: Vrijdag de dertiende	53
Hoofdstuk 13: Het leven na de reiniging	66
Nawoord	75
Dankwoord	77

HOOFDSTUK 1

HET HOKJE

Het grommende, schreeuwende geluid dat weer uit de mond van mijn zoon komt, doet me denken of eigenlijk weten, dat ik het allemaal verkeerd heb aangepakt. De driftbuien die steeds erger worden doen me beseffen dat het ouderschap anders is dan ik ooit had gehoopt. Doe ik het dan zo verkeerd?

Oké, opvoeden is moeilijk maar ik had me er toch wel iets anders van voorgesteld toen ik heerlijk van mijn negen maanden zwangerschap genoot. Ook kan ik niet ontkennen dat zelfs het eerste jaar na de bevalling perfect was. Maar toen begon het, langzamerhand sloop het er in leek het wel, die gedragsproblemen. Het ging niet beter, nee het werd juist steeds erger. Natuurlijk wilde ik de afkeurende blikken van omstanders negeren, maar voor mijzelf was en is dat nog steeds moeilijk. Het feit dat ik op mijn vierentwintigste *al* moeder was, zou er wel mee te maken hebben omdat ik nog weinig tot geen levenservaring had volgens een oudere moeder. Ouder betekent zeker niet altijd wijzer concludeerde ik bij mezelf en ik besloot dat ik de wijste zou zijn en hier niet tegenin zou gaan.

Zelf had ik voorheen namelijk ook altijd mijn oordeel klaarliggen over de omgang van ouders met hun kinderen. Die gedachten die ik zelfs ook wel eens hardop gezegd heb kan ik nu allemaal weer inslikken. Ook nu betrap ik me nog wel eens op zo'n gedachte, al ben ik wel van mening dat als je eigen gezin in een bepaalde situatie zit, je het pas echt kunt begrijpen. Het is toch anders als je zelf in die schoenen staat.

Ongeveer twee jaar geleden gingen onze zoon en ik naar een hulpinstantie toen hij nog maar vier jaren jong was. Op de peuterschool hadden ze al eerder gezien dat er iets loos was maar ik wilde er toentertijd niks van weten. En dan is het je eerste kind dat ze beoordelen. Dat ligt toch wat gevoelig. Wel hebben we toen een pedagoog over de vloer gehad maar ook die was het met ons eens. We moesten de kleine gup een kans geven en konden later wel zien hoe hij zich zou ontwikkelen. Een paar maanden later hadden we een personeelsfeestje van mijn man zijn werk. Het was hartstikke gezellig en ik raakte in gesprek met de vrouw van de directeur. Zij vertelde dat hun dochter een stoornis in het autistisch spectrum had en toen ze daarover doorvertelde, gingen bij mij de ogen open. Natuurlijk is er tegenwoordig ook veel over bekend omdat de kinderen erg in de belangstelling staan en zelf had ik al eerder mijn vermoedens.

Dus toen ik dat hoorde, wilde ik toch weten of deze vermoedens klopten en besloot ik via de pedagoog van toen een afspraak te maken. Die vertelde me dat als ik zo snel mogelijk een uitslag zou willen horen, ik het allerbeste een verslag kon opstellen met gegevens over zijn gedrag en daarmee naar de huisarts kon gaan. Die zou mij dan een doorverwijzing geven zodat het balletje zo snel mogelijk kon gaan rollen. Zo gezegd, zo gedaan en voor ik het wist zat ik bij de huisarts. Ook zij had haar vermoedens, maar kon daar nog niks zinnigs over zeggen. We moesten naar een professionele instantie, die ons verder kon helpen. Ik belde voor een afspraak en binnen een tijdsbestek van een paar weken, die niet om leken te gaan, konden wij al terecht.

Zoonlief en ik reden samen naar de stad waar de instantie gevestigd was waar ze konden uitzoeken of er inderdaad sprake was van een autistische stoornis. Mijn roze bril viel af toen ik hem in de wachtkamer zag zitten. Zitten was een

groot woord, want hij had geen geduld. Wat een onrust, ik kon hem geen seconde uit het oog verliezen of hij zat al op een plank die als boekenplank fungeerde. Gelukkig zag ik het op tijd en kon hem eraf halen, maar de plank had het zeker niet overleefd want hij hing in een toestand waarvan je zeker weet dat het nooit lang kan duren voor hij breekt. Ook de wachtkamer zat vol, maar dit keer trok ik me daar niks van aan omdat ik wist dat ook deze mensen in de gaten hadden dat ik daar niet voor zijn zweetvoeten zat.

Binnen een uurtje was de diagnose mondeling gesteld en ook al mocht de dame in kwestie het nog niet officieel vertellen, het was zo overduidelijk dat ze besloot om toch een tipje van de sluier op te lichten. Het was waarschijnlijk PDDNOS¹ maar ook zou de diagnose ADHD² of ADD³ misschien later nog aan bod komen en er werd gedacht aan een eventuele hoogbegaafdheid. Wat een opluchting, want dit was het bewijs dat het niet aan mij lag, toch? Het hokje was er nu en van daar uit konden we verder werken.

Dat hij binnen een uur in ‘het’ hokje geplaatst was verbaasde mij echter ontzettend. Ik had maandenlange onderzoeken verwacht, dus dit viel reuze mee. Dat de vrouw mij letterlijk vertelde dat ik een gehandicapt kind had, heeft een diepe indruk op mij gemaakt. Ik weet dat het theoretisch gezien wel klopt maar ik vind het wel een zware uitspraak.

Een IQ-test zat er nog niet in, want dat zou pas vanaf zijn zevende jaar kunnen, zei ze. Die test leek me ook niet nodig, we zouden er vanzelf vast wel achter komen. En anders maar niet, dit was niet onze prioriteit en het leek me sterk.

---

1 Pervasive Developmental Disorder, Not Otherwise Specified

2 Attention Deficit Hyperactivity Disorder

3 Attention Deficit Disorder

Natuurlijk hadden ook wij het slimste kind ter wereld maar hoogbegaafd ging wel heel ver. Toen ik probeerde uit te leggen dat mijn man en ik beide als basisopleiding de LTS hadden gedaan en ons kind dus echt niet hoogbegaafd kon zijn, kreeg ik een heel schema voor me waarvan ze mij vertelde dat de achtergrond niet alles zegt over de begaafdheid van een kind. Ongeduldig vanwege de schema's waarbij ik de X- van de Y-as niet meer kon onderscheiden, hoorde ik het hele verhaal aan terwijl ik wegdroomde.

Inmiddels was mijn zoon bezig het poppenhuis te vernielen. Daar was deze aardige mevrouw natuurlijk niet van gediend. Of ie thuis ook zo druk was en dingen vernielde? Naar de grond kijkend gaf ik toe. Ik verzweg voor het gemak maar eventjes dat eigenlijk alles wat hij in handen kreeg in de vernieling ging, inclusief zijn zusje en ook onze hond als we daar niet op bedacht zouden zijn. Het deed me denken aan al die zondagen wanneer we even door Friesland gingen toeren. Zo nu en dan kwamen we dan in Appelscha waar we gingen wandelen en een patatje gingen eten. We waren gewend dat we niet echt konden genieten van zulke uitjes. We deden er alles aan om de lieve vrede te bewaren zodat we een driftbui konden voorkomen.

Ze vroeg waar mijn man eigenlijk was, want die hoorde er volgens haar bij te zijn. Hij had wel even een middagje vrij kunnen nemen om hierbij aanwezig te zijn. Ik vertelde haar dat het middagje vrij vragen een beetje moeilijk zou gaan als je in het buitenland zit en nooit weet wanneer je weer thuis komt of niet eens weet wat je over een uur gaat doen. Mijn man is vrachtwagenchauffeur en is de hele week van huis maar hij probeert in het weekend zoveel mogelijk te genieten van zijn gezinnetje.